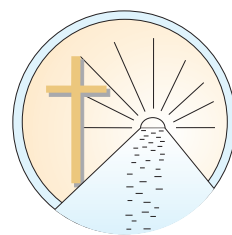

SIONS

Missionstidning

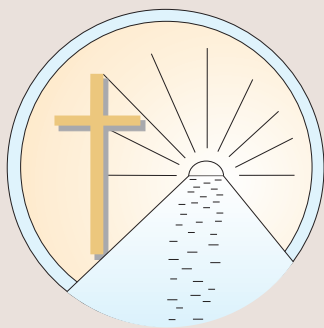

Nr 1/2026

Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand.

JOHANNESVANGELIET 10:27-28

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

ANSVARIG REDAKTÖR

Vesa Pöyhtäri
Jakobsgatan 41 A
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 217 5410

REDAKTIONSRÅD

Joel Ahlvik, Magnus Enlund,
Kristian Gäddnäs, Eva Hag-
näs, Karl-Henrik Snellman
och Jerry Sundkvist

LAYOUT

Firma David Forsblom
Tfn +358 50 408 6989
david.l.e.forsblom@gmail.com

ISSN 1455-8882 (print)
ISSN 2490-0869 (web)

TRYCK

Forsberg Print&Package
Group Oy

SIONS

Missionstidning

Nr 1/2026

REDAKTÖRENS HÄLSNING En ny relation mellan
kyrkan och väckelserörelserna? 4-5

I Jesu namn – eller i eget namn 6-7

I Herrens hus – vid Israels vattenbäckar 8-9

BARNATRO Jag är ... vinstocken 10-11

UNGDOMSFLIK Ska jag gå till omdop? 12-14

Bära varandras bördor
eller bära sin egen börda 15-17

Att med höstlöv få ändra färg i egen takt:
Glimtar ur Ann-Marie Joensuu's liv 18-19

Luthers doppsalm 20-21

VARDAGSTRO Utan prestationer 22

Annonser och information
om prenumerationer 23

Beslut om missionen i Albanien 24

Kommande helgdagar

Nyårsdagen • JOH 14:12-14 • *I Jesu namn*

Andra söndagen efter jul • LUK 2:41-52 • *I Guds hus*

Trettondagen (Epifania) • MATT 2:1-12 • *Jesus, världens ljus*

Första söndagen efter trettondagen • JOH 1:29-34 • *Dopets gåva*

Andra söndagen efter trettondagen • JOH 4:5-26 • *Jesus uppenbarar sin gudomliga kraft*

Tredje söndagen efter trettondagen • JOH 4:39-42 • *Jesus väcker tro*

BEKÄNNELSESKRIFTERNA

Stora katekesen / Femte budet

Mot detta bud försyndar sig för det andra icke blott den som gör sin nästa ont, utan också den som kan göra sin nästa gott, förekomma något ont, värna, skydda och rädda, men som icke gör det. Om du sålunda låter någon gå naken, fastän du kunde kläda honom, så har du låtit honom frysa ihjäl. Ser du någon lida hunger och giver honom icke mat, så låter du honom dö av hunger. På samma sätt, ser du någon oskyldigt dömd till döden eller i liknande nöd och icke räddar honom, fastän du vet medel och utvägar därtill, så har du dödat honom. Och det bär dig icke, om du förebär, att du varken med råd eller dåd varit därvid behjälplig;

ty du har undandragit honom kärleken och berövat honom den välgärning, varigenom han skulle ha förblivit vid liv.

Fördenskull kallar också Gud med rätta alla dem för mördare, vilka, när nöd och fara till liv och lem är å bane, icke bringa råd och hjälp, och skall, såsom Kristus själv förkunnar, på den yttersta dagen låta en förskräcklig dom övergå dem och säga: »Jag var hungrig, och I gäven mig icke att äta; jag var törstig, och I gäven mig icke att dricka; jag var husvill, och I gäven mig icke härbärg; naken, och I klädden mig icke; sjuk och i fängelse, och I besökt mig icke« (Matt. 25:42f.). +

HELGSAMMAN- KOMSTER

- 1.1 Nyår, Punsar
- 4.1 Risöhall
- 6.1 Trettondag, Närvilä
- 11.1 Flynängen
- 18.1 Näs
- 25.1 Bosund

I tron byggde Noa en ark i helig fruktan för att rädda sin familj, efter att Gud hade varnat honom för det som ännu ingen hade sett. Genom tron blev han världen till dom och ärvde den rättfärdighet som kommer av tro.

HEBREERBREVET 11:7

En ny relation mellan kyrkan och väckelserörelserna?

»Vi vill leva kristen liv med den glädje, öppenhet, ödmjukhet och kristna sinne som den Helige Ande ger oss. Vår bön är, och i Kristus är vi övertygade om, att det vi gör bygger Kristi Kyrka i Finland. Från vårt sida önskar vi att det arbetsätt som idag bedrivs i Österbotten mellan bönehusförsamlingar och lokalförsamlingar skulle få fortsätta.«

FRÅN VÄCKELSERNAS KYRKA TILL EN LIBERAL KYRKA

Den evangelisk-lutherska kyrkan i Finland har tidigare beskrivits som »väckelserörelsernas kyrka«. Historiskt sett integrerades 1800-talets olika väckelser (bl.a. bedjarrörelsen, pietismen, evangeliska rörelsen och laestadianismen) i den så kallade folkkyrkan, vilket bidrog till att bevara kyrkans enhet.

Under den tid jag har varit präst i kyrkan har det varit en regel att biskopar och andra i kyrkans ledning har berättat för väckelserörelserna hur viktiga de är för kyrkan. Det har känts som att vi väckelsekristna är välkomna och att vårt budskap behövs i kyrkan. Numera är det inte längre så. Känslan som rörelserna idag får från kyrkans ledare är helt motsatt.

Liberaliseringen av kyrkan startade sin kraftiga frammarsch på 1970-talet och har påverkat kyrkans undervisning om människan, Guds treenighet och frälsningen. Jesus är inte längre Guds enfödde Son för alla präster och biskopar utan en betydelsefull person

med kärlekens budskap. Bibeln är inte längre Guds ord, auktoritet för kyrkans ära och liv, utan endast människornas tankar om Gud. På grund av att man inte längre lyssnar till Bibelns ord har kvinnoprästerskapet förts in i församlingarna. Missionsarbetets betoning på omvändelse och frälsning i Kristus har också bytts ut mot sociala aspekter i kyrkans missionscentral, och idag bevittnar vi även den sexuella revolutionen, som med hjälp av domkapitel, ledda av biskopar, sprids ut i församlingar, även mot deras egen vilja.

VÄCKELSERÖRELSENA ÄR EN FORTSÄTTNING PÅ DEN GAMLA KYRKAN

I allt detta som ovan skrivits har väckelserörelserna stannat kvar på samma grund som kyrkan själv tidigare stod. Vi har inte lämnat kyrkan utan står kvar. Vi har fortsatt att leva enligt den kristendomssyn och kyrkliga ordning som fanns tidigare och vilket kyrkans Herre har gett genom Bibeln. Detta har vi fått kallelse till av Herren och till detta manar oss också kyrkans lutherska beaktelse.

Vi vill leva kristen liv med den glädje, öppenhet, ödmjukhet och kristna sinne som den Helige Ande ger oss. Vår bön är, och i Kristus är vi övertygade om, att det vi gör bygger Kristi Kyrka i Finland. Från vårt sida önskar vi att det arbetsätt som idag bedrivs i Österbotten mellan bönehusförsamlingar och lokalförsamlingar skulle få fortsätta.

Sett ifrån det läromässiga perspektivet har man i kyrkan även idag rätt att undervisa att prästämbete hör endast till troende män som kallats till ämbete och att äktenskapet hör endast mellan motsatta kön. Därför: vi håller sammankomster och mässor där endast manliga predikanter och präster tjänar, vi bedriver barn- och ungdomsarbete där Bibelns hälsosamma undervisning råder, vi stöder familjer och äktenskap och genom diakoniarbete tjänar vi dem som behöver särskild hjälp. Vi sänder även missionärer för att sprida evangeliet. Kyrkohandboken är för oss en välkommen ram med dess flexibla sätt att fira gudstjänster (För det får vi tacka biskop Olavi Rimpiläinenens arbete i ledning av handbokskommitté).

Vad motiverar oss? Kristus har dött för att försona hela världens synd och frälsningen finns endast i honom. Detta är Kristi kyrkas budskap och i det vill vi vara trofasta med allt vad det innebär. Det är det enda motivation på vilken vi vill grunda vårt arbete.

VÄLKOMNA MED!

Väckelserörelserna vill sprida evangeliet bl.a. genom »kyrkfolket.fi«. Vi önskar att många nya troende som har hittat frälsningen i Kristus skulle komma med i verksamheten. Också de som vill göra bättring och vill återvända till dopets nådeförbund är välkomna. Som mötesgäst får man vara fastän man ännu tvivlar! Väckelserörelsernas dörrar är vidöppna för alla som vill leva ett kristet liv enligt den lära och det evangelium som levdes i kyrkan tidigare. Vi alla är bara benådade syndare, som vill vara där Herren verkar genom sitt oförfalskade ord och sina heliga sakrament.

Jag önskar att jag i framtiden skulle få se den dag då vi har en parallell kyrka i Finland, ett fristående stift med biskopar och tjänare som bekänner på det sätt som Bibeln lär. Samtidigt fortsätter jag att be om omvändelsens nåd för våra kyrkas ledare och även för mig själv i allt där jag har gått miste. +

Vesa Pöyhtäri

I Jesu namn – eller i eget namn?

Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren (Fil 2:9–11).

I JESU NAMN. Vi får börja ett nytt år i Jesu namn. Det har vi kanske fått höra redan i många år. »I Jesu namn« är nämligen kyrkoårets tema för nyårsdagen. Kanske du ändå inte reflekterat så mycket över det. Är det bara en slentrian eller betyder det verkligen något, också för dig?

Vi läste i texten att det handlar om »namnet över alla namn«. Herrens ängel gav Josef befallningen att ge namnet Jesus till Marias son, »ty han skall frälsa sitt folk från deras synder«. Jesu namn betyder nämligen Herrens frälsning. Jesus använde inte sin gudomlighet till egen vinning. Han var lydig ända intill döden, han lät sig dö på ett kors till en ställföreträdande död i syndiga människors ställe. Eftersom han själv är rättfärdig Gud, tillräknades hans död som försoning för hela människosläktet.

Att få börja i Jesu namn är därför något oerhört stort. Där Jesu namn är med, där finns också nåden och frälsningen nära. Ett nytt år i Jesu namn betyder därför samtidigt ett nytt nådens år. Det innebär att inte vara utelämnad, inte till egen kraft eller egen förmåga. Aposteln Paulus nöjer sig därför inte med att börja bara nyåren i Jesu namn. Han befäller faktiskt att göra allt i Jesu namn, allting, varje dag. »Och allt vad ni gör i ord el-

ler handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud, Fadern, genom honom.« (Kol. 3:17)

Borde då inte Jesu namn vara något som alla människor gärna tar till sig? Tyvärr är det inte så. Johannes vittnar om Jesus och hans härlighet, att han var full av nåd och sanning. Ändå blev han inte emottagen, inte ens av sina egna. Det fanns ett motstånd. Men de som tog emot honom fick rätten att kallas Guds barn, »de som tror på hans namn«. De kan instämma med Johannes, »av hans fullhet har vi alla fått nåd och åter nåd«.

I EGET NAMN. Jesus säger till dem som inte tog emot honom: »Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn, honom tar ni emot. Hur skall ni kunna tro, ni som tar emot ära av varandra och inte söker den ära som kommer från den ende Guden?« (Joh. 5:43-44)

Varför blir den som kommer i eget namn bättre emottagen? Det torde ha med sanningen att göra, Jesus är full av sanning. Sanningen kan kännas obehaglig, den avslöjar. Jag tror många har fått känna det inom sig. Sanningen avslöjar synden, den

egna egoistiska viljan, den egna äregirigheten. Jesus säger att världen hatar honom eftersom han vittnar om att dess gärningar är onda. Därför hatar också världens barn Jesus, man vill inte gå in under hans namn. Ändå är det bara sanningen som kan göra människan fri.

Guds ords sanning vill leda oss till nåden i Kristus, till förlåtelsen i Jesu försoningsblod. Nåden hör alltid samman med sanningen. Utan sanning behövs ingen nåd. Utan sanning ges ingen nåd.

Apostlarna förbjöds att tala mer i Jesu namn. Motståndarna var rädda för Namnet. Men apostlarna lydde Gud mer än människor. De hade börjat i Jesu namn och fortsatte i Jesu namn. De vittnade frimodigt att under himlen finns inget annat namn genom vilket vi blir frälsta. De led hellre förföljelse för Jesu namns skull. »Och apostlarna gick ut från Stora rådet, glada över att de hade ansetts värdiga att lida smälek för Namnets skull.« (Apg. 5:41–42)

Att börja i Jesu namn innebär att ställa även sig själv under

Guds ord och vilja, att i tro ta emot honom som den ende sanne Frälsaren.

Det går inte att ta emot Jesus och samtidigt förkasta sanningen, att komma i Jesu namn, men samtidigt förkasta hans ord. Man förblir då under eget namn. Många skall försöka det, många vill kompromissa med världens tankesätt. Många skall komma med egna förklaringar inför domen. Men alla knän måste en gång böjas inför Jesu namn. Så säger Skriften.

Det är inte lätt att böja sig under Jesu namn, inte frivilligt. Det blir för många en stötesten. Somliga har kanske ändå en tilltro till namnet och vill ta hjälp av det för att förverkliga egen vilja, kanske lite som en magisk formel. Det säger Jesus också om de falska profeterna som kommer klädda som får, men i sitt inre är rovlystna vargar. De använder Jesu namn som ett medel för egen vinning. En dag skall sanningen uppenbaras. »Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!« (Matt. 7:23)

I GUDS VILJA. Att börja i Jesu namn innebär att ställa även sig själv under Guds ord och vilja, att i tro ta emot honom som den ende sanne Frälsaren. Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanningen, att omvändelse och syndernas förlåtelse skall predikas i Jesu namn för alla folk. Den som förkastar sanningen kan inte bli frälst, men den som i tro böjer sig under Jesu namn får syndernas förlåtelse också detta nådens år. Det förkunnade Petrus en gång i Kornelius hus. Det får vi förkunna också i år. »Om honom vittnar alla profeterna, att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn.« (Apg. 10:43)

Låt mig börja med dig,
i ditt heliga namn,
som allena har frälsning i sig.
Håll mig tätt intill dig,
i din trofasta famn.
Där är trygghet och vila för mig,
trots oron där ute i världen.
(Sions Sång 17:2)

Välsignat nytt år i Jesu namn! +

Tomas Gäddnäs

I Herrens hus – vid Israels vattenbäckar

VÄNDPUNKT I JOHANNES EVANGELIUM

Johannesevangeliet har sin vändpunkt i berättelsen om Jesus vid tempelinvigningsfesten. Fram till denna punkt har Jesus tydligt avslöjat att han är Messias endast för den samariska kvinnan: »*Det är jag, den som talar med dig.*« (Joh 4:26) och privat för den man som blivit botad från blindhet: »*Du har sett honom. Det är han som talar med dig.*« (Joh 9:37).

För övriga har han ännu inte offentligt förklarat detta, bortsett från sina messianska tecken, som en skriftkunnig jude kunde koppla till Messias. Texten visar att messiaspekulationerna låg starkt i luften. Johannes skriver att judarna upplevde bristen på ett klart messiasuttalande från Jesus som ett direkt »provokation«, nästan som att han »ryckte deras liv« eller »tog luften ur dem« såsom den grekiska texten säger. Stämning-

en var att, »om du är Messias, varför säger du inte det klart ut!«

Fariseernas reaktion visar inte någon positiv och ivrig förväntan på att Jesus nu skulle bekräfta äntligen att han är Messias, något de ändå redan anat genom hans gärningar. Tvärtom är stämningen fientlig. Även om tecknen är välkända, som Johannes påpekar i följande verser (Joh 10:41), har de inte övertygat fariseerna att Jesus är Messias, sänt från Gud.

Vid denna vändpunkt i Johannesevangeliet berättelse framträder orsakerna som leder till Jesu död. Jesus hänvisar till sina gärningar som han gjort i sin Faders namn och talar sedan om sig själv som den gode herden som *ger sina får evigt liv*. Redan denna jämförelse hade räckt för att anklaga honom för hädelse, eftersom han gör sig lik Gud som livgivare. Jesus avslutar med att klart och öppet säga: »Jag och Fadern

är ett.» (Joh 10:30). Detta är en Jesu egen utsagd deklaration om hans verkliga gestalt och vittne om att han är Messias. Jesu ord är också hela evangeliets mittpunkt.

BORT FRÅN HERRENS HUS

Söndagens tema i första veckan i Januari är »I Herrens hus«. Istället att berätta oss om templet i Jerusalem som Herrens hus beskriver Johannesevangeliets text en historisk händelse som leder Gud bort från templet, från Herrens hus. Något sådant skulle man inte kunna ana. Berättelsen slutar med att Jesus undkommer stening och gripande i templet. Han lämnar templet och flyr österut till platsen vid Jordan där Johannes Döparen en gång verkade. Så sluts cirkeln även i Jesu liv. Snart delar han sin släktings öde och blir det Guds lamm som Döparen tre år tidigare på samma plats pekade ut med sin finger, på Jesus som »tar bort världens synd«. Därifrån börjar han sin sista vecka på livet, vägen till korset och uppståndelsen.

BERÄTTELSENS RAMAR

Gud har också tidigare lämnat sin tempel i Jerusalem. Det gjorde han för Israels synds skull och som ledde till den babyoniska fångenskap. Guds Ande lämnade templet och flyttade österut.

Tempelinvigingsfesten, Salomos pelarhall, Messias som drar österut och den lilla skaran troende ger viktiga perspektiv för Johannes berättelsen. Invigningsfesten firade renandet av det andra templet efter att hedning Antiokus Epifanes hade vanhelgat det år 167 f.Kr.

Under festen Jesus befann sig i Salomos pelarhall. Det var vinter, december, med regn eller snöblandat slask. Han sökte troligen skydd mot vädret. Jag har själv tillbringat en vinter i Jerusalem och minns hur kylan tränger genom stenmurarna – och jag

såg staden täckas av tio centimeter blöt snö. Enligt judisk tradition (Josefus) var pelarhallen den enda delen av Salomos tempel som Nebukadnessar inte förstörde ca 500 år tidigare. Jesus står alltså under skyddet av kvarlevor av det ursprungliga templet, vars första invigning en gång markerades av att Herrens härlighet sänkte sig över helgedomen när förbundsarken bars in (1 Kung 8:10).

Kontrasten är skarp: Gud, Jesus Kristus, lider köld i människonaturen och söker skydd i sin Faders tempel. Fariseerna söker anklagelser mot honom för att få igen Gud lämna templet. Som då Guds härlighet lämnade 500 år tidigare Salomos tempel och drog österut, sker nu samma sak. Avfallet är nu ännu djupare än det var före babyloniska fångenskap: nu hotas Gud själv med stening, och han »drog sig undan ur deras händer« till andra sidan Jordan. Än en gång drar Gud österut. Med tanke på judarnas motstånd kan man tänka sig att Jesus medvetet placerar samtalet i en historisk ram som påminner om folkets första stora avfall, som om han skulle säga: »Ni gör er faders gärningar.« (Joh 8:41)

HERRENS HUS VID ISRAELS VATTENBÄCKAR

Oavsett från berättelsens dramatiska händelser har den ändå en välsignat avslutning. På andra sidan Jordan uppfylls konkret det Jesus sagt vid tempelinvigingsfesten: »Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig.« (Joh 10:27)

Faderns får följer nu den gode herden enligt Hesekiels profetia (Hes 34), och Herrens hus är där Herren är. »Många kom till honom och sade: 'Johannes gjorde inget tecken, men allt som Johannes sade om denne var sant.' Och många trodde där på honom.« (Joh 10:41–42). +

Vesa Pöyhtäri

JAG ÄR ...

I JOHANNESSEVANGELIET BESKRIVER Jesus sig själv med hjälp av sju olika bilder. Genom de här bilderna kan vi bättre förstå vem Jesus är. Tidigare har jag skrivit om Jesus som livets bröd, världens ljus, grinden, den gode herden, uppståndelsen och livet och om Jesus som vägen, sanningen och livet. Nu är vi framme vid den sjunde och sista bilden.

JAG ÄR ... VINSTOCKEN

Tycker du om vindruvor? Jag älskar dem. Speciellt om de är utan kärnor så kan jag mumsa i mig hur många som helst av dem. Den här gången säger Jesus att han är vinstocken och då ger han en bild av sig själv som en vinranka, alltså en buske eller ett litet träd där det växer vindruvor. Det kanske inte är så många av er som sett en riktig vinranka, men på Jesu tid var det väldigt vanligt att man odlade vindruvor. Av druvorna pressade man ut vin som var en vanlig måltidsdryck på den tiden, ungefär som mjölk idag. Du vet kanske att man också får russin från vindruvor? Jättegodas de också.

Nu ska vi lyssna till vad Jesus sa om vinstocken. Han sa så här åt sina lärjungar en gång: *»Jag är den sanna vinstocken, och min Far är vinodlaren. Varje gren i mig som inte bär frukt tar han bort, och varje gren som bär frukt rensar han så att den bär mer frukt ... Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det om ni inte förblir i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, så bär han rik frukt. Utan mig kan ni ingenting göra ...«* (Joh 15:1–5).

Ni kanske inte har någon vinranka hemma hos er, men några av er har kanske ett äppelträd eller en svartvinbärsbuske. Ibland faller kanske en gammal, torr kvist från trädet eller busken. Finns det några fina bär på den? Förstås inte. Men hur är det, tror du att grenarna i äppelträdet kan skapa frukten själv? Kan den pressa fram frukt? Det går ju inte. Bara genom att finnas kvar som en del av trädet kommer det frukter.

På samma sätt är det för oss kristna. När vi håller oss nära Jesus så skapar han goda frukter i oss. Och då pratar jag inte om vin-

druvor eller äpplen, som du kanske förstår. Kanske har du hört eller läst om den frukt som det står om i Bibeln? Den kallas Andens frukt och är först och främst kärlek. Gud ger oss kärlek både till honom och till andra människor. Vi får också glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet och självbehärskning. Är det något av de här orden du inte riktigt förstår, så kan du be din mamma eller pappa förklara det för dig. Det som Jesus alltså menar när han berättar om att vi är grenar i vinstocken är att när vi håller oss nära Jesus, så gör han oss mer kärleksfulla, vänliga och tålmodiga. Han ger oss frid och hjälper oss att inte brusa upp och säga eller göra något elakt när någon gör fel mot oss.

Det är så viktigt att vi förstår att vi kristna inte behöver kämpa och försöka vara goda och göra gott för att räknas som kristna. Det lyckas vi ändå inte med. Det är Gud som gör jobbet i oss bara vi håller oss nära honom. På samma sätt som grenen får frukt. Han ger oss en vilja att göra det som är bra och rätt.

Hur gör man då för att hålla sig nära honom? Jo, det finns flera sätt, men ett bra sätt är att läsa vad Gud säger i sitt ord, Bibeln. När vi läser Bibeln får vi be att Gud talar till oss precis det vi behöver höra just då. Bön är också ett sätt att hålla oss nära Jesus. Vi får tacka honom för allt och be om förlåtelse och hjälp. Kom ihåg orden TACK, HJÄLP och FÖRLÅT. Sedan är det bra för oss kristna att samlas tillsammans i bönehus och kyrkor för att höra Guds ord, prisa Gud och be tillsammans.

Märkte du att det i texten stod att vingårdsmannen, som är en bild av Gud, rensar grenar som bär frukt så att de ska bära mer frukt. Ibland låter Gud oss möta svåra saker i livet. Han vill på det sättet dra oss närmare sig, så att vi bär ännu mer frukt, blir mer lik honom. Under sådana perioder

i livet får vi påminna oss om att Gud alltid är nära och att han älskar oss, fast det kanske inte känns så. Sedan finns det ju mycket ont också här i världen, som krig och svält, som inte är Guds vilja, utan beror på Guds fiende, djävulen. Eller så är det människor som gör ont mot varandra. Vi får be att Guds vilja ska ske på jorden som den sker i himlen och att allt fler människor får möta Jesus och bli räddade.

Så, kära barn, bli kvar i Jesus så blir Jesus kvar i dig. Det har han lovat. I en barnsång beskrivs på ett fint sätt det här med att hålla sig nära Jesus och nära varandra:

*Ju närmare Jesus vi är,
desto närmare är vi varann.
Ju närmare Jesus vi är,
desto närmare är vi varann.*

Det är nog rätt många som tror:
att klara sig själv, det är ändå bäst!
Men om vi vill leva i fred på vår jord,
behöver vi alla varann.

Ju närmare Jesus vi är ...

Det är ganska svårt att va' sams,
när du tycker si och jag tycker så.
Men ber vi tillsammans
och läser Guds ord
då kommer vi närmre varann,

Ju närmare Jesus vi är ...

I Guds familj är det så:
Vi talar med Jesus i bön varje dag.
Vi knäpper små händer
och tackar för allt.
Då lever vi nära varann.

Gott nytt år med Jesus! +

Kram, Sanna

Ska jag gå till omdop?

I VISSA SKEDEN I LIVET kan man ifrågasätta saker som man lärt sig i barndomen. När man då möter andra trovärdiga förklaringar på bibliska teman så kan det hända att man överger sin tidigare, kanske ytligt grundade synpunkt väldigt snabbt. Det att du har en ytlig syn på något behöver inte

” Det att du har en ytlig syn på något behöver inte betyda att den är felaktig, det kan bara hända att du inte till alla delar hade utforskat ämnet i Bibelns ljus.

betyda att den är felaktig, det kan bara hända att du inte till alla delar hade utforskat ämnet i Bibelns ljus. För en del människor kan det komma en tid där man tvivlar på sitt dop. Det är en slags kris där de otroligt allvarliga frågorna kan vara: »Ska jag gå till omdop?«, »var mitt dop som barn giltigt?«.

Det är ett utmärkt tillfälle att fördjupa sig i Bibeln när du möter åsikter som krockar med dina egna. Det kan vara lätt att göra förhastade beslut när du möter någon med en fast åsikt och trovärdiga förklaringar. Vad ska jag göra när jag möter en annan åsikt och inte upplever mig kunna försvara min åsikt? Du ska vara ärlig om du inte kan ge ett svar t.ex. om dopet. Du kan säga: »Nu har jag inte klarhet i den här frågan. Kan du ge mig tid så ska jag fundera över vad Bibeln säger? Vad tänker du själv om dopet?«

Det kan kännas snopet att inte kunna ge ett balanserat svar om dopet. Men, vi kan ändå säga att det är en gömd välsignelse när någon frågar om saker som är lite okända.

Om du får frågan, eller annars känner dig osäker på vad dopet riktigt är ska du använda den här möjligheten till att stanna upp och dyka ner i doptexterna. Doppa inte bara fötterna, utan simma runt i doptexterna och i deras sammanhang. Du kommer antagligen att känna dig trängd och orolig när du går igenom en sådan process, ifall du aldrig, eller väldigt sällan brottats med »dopfrågan«. Det känns ofta som något är fel, när man går igenom lite obekanta eller svåra saker. Då ska man gå igenom saken med öppen Bibel och med bön. Tugga och smaka på textens ord i sitt sammanhang och fundera på. »Vad är den mest naturliga förklaringen av denna bibeltext om dopet?« och »Hur hör den här texten ihop med de andra texterna om dopet?« Dra inte direkt slutsatser och fatta snabba beslut utan ge dig tid att fundera med pennan i hand. Jämför olika bibelöversättningar och bibelställen. Vad menar Den Helige Ande med dessa skrivna Guds ord?

Jag har samlat några bibelställen om dopet, och om du kämpar med dopfrågan kan det löna sig att sätta sig ner med Bibeln i hand och börja med att granska dessa bibelord:

FÖRSTA PETRUSBREVET 3:20-21: ... för dem som den gången var olydiga när Gud tåligt väntade under Noas dagar, medan arken byggdes. I den blev några få, åtta personer, frälsta genom vatten. Efter denna förebild frälser dopet nu också er. Det innebär inte att kroppen renas från smuts utan är ett rent samvetes bekräftelse till Gud genom Jesu Kristi uppståndelse.

Doppa inte bara fötterna, utan simma runt i doptexterna och

i deras sammanhang. Du kommer antagligen att känna dig trängd och orolig när du går igenom en sådan process, ifall du aldrig, eller väldigt sällan brottats med »dopfrågan«.

APOSTLAGÄRNINGARNA 2:38: Petrus svarade dem: »Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna. Då skall ni få den helige Ande som gåva.«

APOSTLAGÄRNINGARNA 16:31-33: De svarade: »Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj.« Och de predikade Herrens ord för honom och för alla i hans familj. Redan vid denna tid på natten tog fångvaktaren dem med sig och tvättade deras sår. Och han och de som hörde till hans familj döptes genast.

MARKUSEVANGELIET 16:16: Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.

JOHANNESVANGELIET 3:5: Jesus svarade: »Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.«

TITUSBREVET 3:5: ... frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan på grund av sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande.

EFESIERBREVET 5:26-27: ... för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara.

GALATERBREVET 3:26-27: Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus.

ROMARBREVET 6:3-5: Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty är vi förenade med honom genom en död som hans, skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans.

KOLOSSERBREVET 2:11-12: ... honom blev också ni omskurna, inte med människohand, utan med Kristi omskärelse, då ni avkläddes er syndiga natur och begravdes med

honom genom dopet. I dopet blev ni också uppväckta med honom genom tron på Guds kraft, han som har uppväckt honom från de döda.

Ställ frågan till bibeltexterna: »Vilket är det naturligaste sättet att läsa den här texten i ljuset av de andra doptexterna och Bibeln som helhet?« »Vad säger Bibeln om tron och dopet i dessa texter?« »Vad utlovas genom dopet i dessa texter?« »Är det människan eller Gud som verkar i texterna?«

Efter att man grundligt undersökt vad Bibeln har sagt om detta kan man gå vidare till den tidiga kristna kyrkans dopuppfattning och diskussioner om det. Vi har även ett avsnitt i GF podden om dopet: »91. Dopet – Guds gåva« som kan ge dig lite vägledning i det som en del av dessa bibeltexter behandlar. Men för att du inte ska tänka »Det där är Kevins åsikt« så ville jag i denna text ge dig rum att reflektera över de centrala bibeltexterna.

Må Gud välsigna dig så att du får se den rika gåva som du fått i ditt dop! +

Kevin Nyfelt, ungdomsarbetsledare

LFF: S KURSER OCH WEEKENDER VÅREN 2026

Äktenskapsförberedande kurs i Skutnäs bönehus 21 februari

Mini parweekend 7-8 mars

Kvinnowebekend-1; 27-29 mars

Kvinnowebekend-2; 10-12 april

Info på LFF.fi
ann-christin.snellman@lff.fi

Bära varandras bördor eller bära sin egen börda?

I BIBELN FINNS två intressanta ställen som kan tyckas motsägelsefulla. I Galaterbrevet 6:2 står det »Bär varandras bördor«. Senare i samma kapitel står det »Var och en måste bära sin egen börda« (Gal 6:5).

Våra svenska bibelöversättningar använder samma ord på bägge ställen; börda. Den grekiska bibeln använder dock olika ord i dessa verser. Det första grekiska ordet betyder en börda så stor och tung att den är näst intill omöjlig för en människa att bära ensam; en *stenbumling*. Det andra grekiska ordet betyder en mindre börda som kan bäras ensam; en *ryggsäck*.

Vi människor har alla en egen ryggsäck som vi förväntas bära varje dag. Vår ryggsäck innehåller allt det vardagen består av; barn, ägodelar, arbete, ekonomi, hälsa, hobbyer, ansvarsuppgifter, osv. Vi är själva ansvariga för innehållet i våra livs ryggsäckar och för det dagliga arbetet att bära den.

Är vår ryggsäck för tung att bära? De

flesta saker i ryggsäcken har vi packat ner själva. Om ryggsäcken blivit för tung är det vår egen uppgift att se över innehållet och plocka bort sådant som kan undvaras.

Har vi återkommande ekonomiska problem på grund av stora lån bör vi kanske fundera på om vi verkligen behöver den nya bilen eller det stora nya huset; månne ett äldre eller mindre exemplar kunde duga?

Kommer vi hem utmattade från jobbet varje dag och privatlivet blir lidande? Då bör vi överväga att gå ner i arbetstid, fundera på sätt att göra vårt jobb enklare, eller söka efter ett annat jobb som inte tar all vår kraft.

Har vårt behov av bekräftelse på sociala medier lagt alltför höga krav på oss, då bör vi fasta från sociala medier och försöka att sänka kraven.

Vår ryggsäck kan även innehålla sådant vi inte valt själva och som kan vara svårt att

lyfta av; kronisk sjukdom, psykisk ohälsa, barn eller anhöriga med specialbehov, mm. I dessa fall är det dock extra viktigt att vi planerar noga när vi packar vår ryggsäck och väljer bort sådant som inte är nödvändigt.

Och om vår egen ryggsäck är bra packad, men en annan person alltför ofta lyfter över saker till oss från deras ryggsäck så att vår totala börda blir för tung, då är det vår uppgift att lära oss säga nej till denne. Vi ska också akta oss för att själva packa onödigt bagage i andras ryggsäckar i form av påhittade regler, höga förväntningar eller uppgifter som egentligen hör till oss. Jag har många gånger träffat på mammor som tagit med något barn till olika sammanhang, med argumentet att »pappan inte klarar att sköta alla barnen ensam«. Misstolka mig inte; barn ska vara välkomna i sammanhanget, och barn som ammas hör naturligt ihop med modern. Vad jag syftar på är situationer där den ena parten aldrig riktigt får vila från familjen utan måste vara tillgänglig dygnet runt, eftersom den andra parten inte lärt sig vara ensamförälder ens en kort stund.

Föräldrar som satt barn till världen har också en skyldighet att ta hand om barnen på bästa sätt tills de når vuxen ålder. Vi har ingen garanti att få behålla vår partner eller vårt skyddsnät under barnens uppväxttid. Varje förälder bör därmed också sträva efter att vara kapabel till att ta hand om sina barn själva; utan att förlita sig på mamma, svärmor eller andra närstående. En förälder som haft förmågan men ändå valt att inte lära sig ta ansvar har svikit de löften man gav inför Gud; sin partner vid vigseln och sina barn vid dopet.

I en parrelation bör bägge parter dela de extra bördorna mellan sina ryggsäckar så att ingendera får en övermäktig ryggsäck. Ibland kan ena parten behöva bära den an-

dras ryggsäck en tid och vice versa, pga utmattning, psykisk ohälsa eller svåra perioder på jobbet, men det bör inte gå så att ena parten bär merparten av den andras ryggsäck genom hela livet. Man kan inte älska med Kristi kärlek och samtidigt av självishet och lättja dumpa sin ryggsäck på partnern dag efter dag.

Jag råder alla livskamrater att med jämna mellanrum pausa och lägga ner ryggsäckarna, packa upp och inventera innehållet, rensa och omfördela bördorna så att bägges ryggsäckar blir någotsånär lika tunga. På så sätt uppfyller ni löftet ni givit; att älska varandra i nöd och lust.

Ibland i livet händer det dock att vi blir nedtyngda av en stenbumling; en börda så pass tung att vi inte ens orkar bära vår egna ryggsäck. En stenbumling kan betyda svår fysisk eller mental sjukdom i familjen, utbrändhet, missbruk som gått överstyr, en större ekonomisk kris, stora bekymmer över ett barn eller åldrande/sjuk förälder, osv. Dessa problem blir ofta övermäktiga för oss att bära ensamma.

Jag läste nyligen ett tankeväckande citat: »Everybody wants a village, but no one wants to be a villager.« På svenska kan man förklara det som att vi alla vill vara del av en stark gemenskap (»by«) där man hjälper varandra, men ingen är villig att ge den ansträngning och uppoffring som upprätthåller en sådan gemenskap.

För att skapa en by måste invånarna betala ett pris i form av att obekväma sig. De bör hjälpa till även när de inte har lust och det inte riktigt ryms i schemat; erbjuda husrum även när det inte riktigt passar; bjuda in fastän de känner sig lite trötta.

Det kan inte förnekas att i vårt samhälle har talkoandan kraftigt minskat, och många föräldrar känner sig ensamma och utelämnade. Någonstans på vägen blev vi moder-

na människor bekväma; vi blev självständiga och började värdesätta vår egen fritid högre än andras behov av hjälp. Priset vi betalar är ensamhet och isolering från andra människor, och att vi tvingas bära våra stenbumlingar ensamma.

Minns vad Jesus sade; »*Allt vad ni vill att människorna ska göra för er, det ska ni också göra för dem*« (Matt 22:34–40). Om vi inte hjälper till att bära andras stenbumlingar kan vi inte heller förvänta oss att andra bär vår stenbumling vid ett annat tillfälle. Minns också att människor inte kan läsa tankar; har man en stenbumling på sina axlar är det ens egen uppgift att be om hjälp.

Vi människor kan också bära varandras ryggsäckar en kort stund när vår nästa behöver det. Men om andra människor upprepade gånger måste bära vår ryggsäck för att vi packat den för tungt, eller om vår ryggsäck är så tung så vi inte orkar hjälpa till med andras stenbumlingar; då bör vi ta oss en allvarlig funderare på vad vi packat ner i den.

Bär varandras stenbumlingar, men bär själv er egna ryggsäck. På så sätt »*uppfyller vi Kristi lag*« (Gal. 6:2 & 6:5).

Guds frid. ✚

Susanna Häggblom

Enkät om LFF:s verksamhet bland ungdomar och unga vuxna

Guds frid, unga vän. LFF:s styrelse har beslutat att utföra en enkätundersökning bland unga och unga vuxna, i åldersspannet 15–35 år.

Vi är intresserade att höra dina tankar om bönehusgemenskapen inom LFF: känner du dej hemma i ditt bönehus, hur ofta besöker du samlingar i bönehuset, hur tycker du att en kristen gemenskap ska vara osv. Dina åsikter är viktiga då vi planerar bönehus- och ungdomsverksamheten. Vi vill gärna att du svarar, såväl du som deltar aktivt – men även du som kanske inte deltar så aktivt, eller inte alls – i bönehusverksamheten.

Du kan använda QR-koden på skärmen för att komma till enkäten. QR-koden och en länk till enkäten finns också på LFF:s hemsida och på LFF:s ungdomssida (ungnulff) på Instagram.

Dela gärna QR-koden/länken vidare!

Svaren är anonyma, och du kan svara fram till 31.1.2026.

Resultatet av undersökningarna kommer att publiceras i *Sions Missionstidning* under 2026.

Jumalan rauhaa, nuori ystävä. LFF:n hallitus on päättänyt tehdä kyselyn 15–35-vuotiaiden nuorten ja nuorten aikuisten keskuudessa.

Olemme kiinnostuneita kuulemaan ajatuksianne LFF:n rukoushuoneyhteisöstä: tunnetko olosi kotoisaksi rukoushuoneessasi, kuinka usein käyt rukoushuoneen tilaisuuksissa, millainen mielestäsi kristillisen yhteisön tulisi olla jne. Mielenpiteesi ovat tärkeitä, kun suunnittelemme rukoushuone- ja nuorisotoimintaa.

Haluamme teidän vastaavan, sekä niiden, jotka osallistuvat aktiivisesti, että niiden, jotka eivät ehkä osallistu niin aktiivisesti tai eivät ollenkaan osallistu rukoushuoneen toimintaan.

Päaset kyselyyn käyttämällä näytöllä olevaa QR-koodia. QR-koodi ja linkki kyselyyn löytyvät myös LFF:n verkkosivuilta ja LFF:n nuorten sivulta (ungnulff) Instagramissa.

Jaathan QR-koodin/linkin!

Vastaukset ovat nimettömiä, ja voit vastata 31.1.2026 asti. Kyselyn tulokset julkaistaan *Sions Missionstidning* -lehdessä vuonna 2026.

Arbetsgruppen för LFF:s styrelse/LFF:n hallituksen työryhmä:
Kevin Nyfelt, Marianne Helmes, Marie Sundström, Gerd Snellman

Att med höstlöven få ändra färg i egen takt

Glimtar ur Ann-Marie Joensuu's liv

FRÅN AVGASRÖRET SPRUTAR DET då flickan, med det ljusa håret, lånat sin kompis trimmade moped och inte sparar på att få »ur den« vad som går.

När ambulansen tillkallats, människor samlats runt henne - som ligger där på gatan - frågar någon:

»Vems pojke är det?«

»Inte är det någon pojke! Det är Snellman Pauls flicka!«

Mopedhjälpm behövde man inte förundras över vart kunde ha flygit, för sådana användes inte.

Många var de situationer där i ungdomsåren då Herren skickade sina änglar att både vaka över och beskydda Ann-Marie.

Hon som sedan skulle gifta sig med Eero och flytta till Kalajoki.

Början av deras gemensamma tid var nog en aning utmanande, med svensk-finska ordboken till hands, för att kommunikationen skulle bli rätt.

Som 19-åring blev Ann-Marie mamma till lillflickan Tanja. Sedan, i ganska rask takt, kom de fyra följande barnen. Nu var hon Anne i den helt finskspråkiga miljön och även flerbarnsmor, med allt vad detta innebar.

Omsorgen om sina medmänniskor har alltid fått Ann-Maries hjärta att slå lite

snabbare ... hur, var, på vilka sätt kan hon låta sej komma i användning för människor Herren ställt i hennes väg?

Utan att hon kanske själv varit medveten om det, kan man nog påstå att hon utstrålat: Gör mej till redskap för dej, Herre, här i världen!

Hennes iver att hjälpa, syntes som frivilligarbetare inom Röda Korset, men senare också som utbildad vårdare inom akutsjukvården. Nu var det hon som tog emot de behövande från ambulansfärderna.

Inte nog med att hon fick trösta, plåstra och hålla om (!), så placerades hon även i »de tystas rum.« Där på patologiska avdelningen behövde hennes patient inte tröst mera, men nog ett värdigt bemötande för den människa hon/han varit en gång.

Då maken Eero insjuknade i cancer för många år sedan, blev det för Ann-Maries del slut på de långa arbetsresorna till Karleby. Nu behövdes hon hos sin man.

När situationen tillät började hon studera åldringsvård. Efter avslutade studier fick svärmor flytta in hos makarna Joensuu. Ett målinriktat beslut; svärmor skulle hem från bäddavdelningen och få ha sina nära runt sig vid livets slut – och så blev det!

Åter en gång var det dags för Ann-Marie att sätta sej på skolbänken. Nu med

inriktning på terminalvård. Då Eeros cancer kom in i ett sämre läge för fem år sedan, hoppade hustrun av från arbetslivet. Ett hopp ut i det tomma – utan inkomster.

Men, förtröstande på den Herre som visat sig vara med hennes liv allttjämt, fanns det nu människor som tydligen blev kallade i tjänst.

Var vid gott mod! Manna – liksom i öknen den där gången – skänktes i form av eurosedlar och livet i hemmet blev tryggare.

I Ordet, brevet till korintierna, (2 Kor 12:9) blir sanningen, *»Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet«* så levande genom parallellen till hemmet där i Rahja-skogen.

Då skaran med barnbarn utökades – somliga med mera behov utöver det vanliga – fanns farmor/mormor där och Ann-Maries motto kom att bli; jag vill sköta om den egna tomten så gott det går!

Ann-Marie berättar att då resan var som tyngst och krafterna som minst, då har hon speciellt känt sej innesluten i Guds händer.

För ungefär ett år sedan var det dags för mammografi-undersökning. Då upptäcktes en stor cancertumör.

En nog så påfrestande resa tog sin fart. Läkemedel, operation och strålning samt ett flängande »utan like«. Vid ett tillfälle då det såg rätt mörkt ut, fanns inga krafter att ta från sej själv.

Då blev det livets Herre som helt tyd-

ligt visade att »kraften fullkomnas i svaghet« och att det är han som råder över våra liv. Han som ger oss både framtid och hopp om hans plan är att vi ännu inte ska flytta till himlahemmet. Det väsentliga är att vår himlabiljett är giltig här och nu!

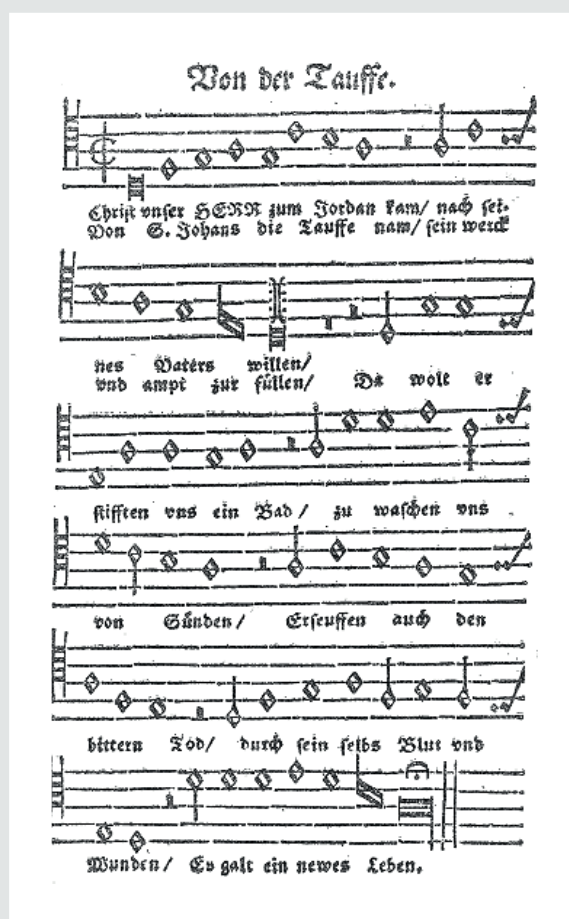
Ann-Marie berättar att då resan var som tyngst och krafterna som minst, då har hon speciellt känt sej innesluten i Guds händer.

Hon fortsätter; »Läkemedelsdroppen är inplanerade till detta års slut. När aftonklockan klämtar är morgonen nära. Nu är jag på benen igen. Om än darriga sådana. Behovet att dra på gasen på en trimmad motor är förbi. Det räcker med att en höstdag sitta ensam i skogen och förundras över den stilla lag som råder i Guds natur. Att med höstlöven få ändra färg i egen takt. Det är en rikedom.«

Pappa Pauls ord under hans sista tid vill hon bevara och ta efter. Han var en brobyggare och han önskade att hon skulle bevara det hon har, så ingen tar hennes krona. Tron är en gåva vi behöver förvalta och förmedla.

Ann-Marie tackar för alla böner som sänts för henne och familjen. +

Intervjun har sammanställts av medmopedisten Susann Saitajoki

Luthers doppsalm

LUTHERS DOPPSALM TRYCKTES i den så kallade *Göteborgspsalmboken* år 1650. Psalmen diktades av gamla Luther året 1541, bara fem år före han avled. I bilden den tyska versionen.

I psalmen finns Bibelns frälsningslära beskrivit i sin enkelhet. Den utgår från Jesu Kristus egen dop av Johannes Döparen och Gud Faders bekräftelse från himlen, fortsät-

ter till att visa den Helige Andes närvarande och Guds ordets löfte vara grunden för dess verkan. Guds hela treenighet är verksam i dopet och kommer att bo i människan som blir Guds tempel.

Dopets reningsförmåga finns i Jesu blod som finns i vattnet för löftets skull. Bättringen är också skriven i text: Jesus sände sina lärjungar till hela världen att »lära Syndä-

boot, Och alla sigh omwända« till tron och låta döpa sig. Då ger dopet nåd och man blir »kvitt« med synden. Man blir arvinge för eviga livet.

Rättfärdighetsläran är i psalmen ljuvligt och klar: människan kan inte sig själv hjäl-

pa för att hon är ond av natur. Därför kallas man skaffa reningen i Guds gärning.

Psalmen avslutas med tanken att genom dopet den Helige Ande verkar i själen som Guds »salig ström« fastän människan ser bara vattnet. +

»Vår Herre Krist till Jordan« gick är en tysk doppsalm av Martin Luther med sju verser, diktad 1541. Kan du läsa gammal svenska från 1650?

1. Vår Herre Christ kom til Jordan,
Alt som Gudh Fader wille,
At låta sigh döpa aff S. Johan,
Och all Rättwijso vpfylla,
Thet saliga Badh han stichtade tå,
Som wij nu Döpelse kalla,
I hwilko han oss wille tvåå,
Borttaga Synder alla,
Genom sin Dödh och Pijno.

2. Döpelse är thet, troo förwist,
Så mon oss Skriften lära,
Itt Watn som tager bort all vår brist,
Thet ingen kan vmbära,
Watn är thet wäl, så säger Gudh,
Doch icke Watn allena,
Ther med är ock Gudz Ande och budh,
Som gör aff Synden reena,
Gudh sielff är then oss döper.

3. Thet skedde alt för våra skuld,
Aff Himmelen läth sigh höra,
Gudh Fader som oss är huld,
Han lärde hwad wij skole göra.
Och sade, thenne är min Son,
Som iagh hafwer kär öfwer alla,
En HERre och Konung i Himmels Thron,
Til honom skole i eder hålla,
Eder Mästare skal han wara.

4. Tå öpnades och then Himmel skäär,
Gudz Ande sågh han nedkomma,
I Dufwo Hamn på Jesum ther,
Bleff han medh myckin fromma,
Ty skole och wij Döpelse anamme,
At thet oss gifwa samfälligh,
Fader, Son och then helge Ande,
Gudz Tempel wij tå blifwe.

5. Christus i hela Werlden vth,
Sina Lärjungar sände,
Och bödh them lära Syndaboot,
Och alla sigh omwända,
Til Troon, och låta döpa sigh,
Gudz Nådh man så förwärfwer,
Och blifwer alla Synder qwitt,
Thet ewiga Lijfwet ärfwer,
Wäl then som thet kan göra.

6. Then icke troor hwad Gudh här bödh,
Han blifwer vthi sijn Synd,
Och är fördömd til ewigh Dödh,
Honom hielper tå ingalund,
Hans Gärningar eller egen Krafft,
Eller ock något Creatur,
I Synden är han förtappat,
Ty han är ond vthaff Natur,
Kan sigh ey sielfwer hielpa.

7. Ey kan här Ögat annat see,
Än Watn som Kroppen reenaar,
Doch wärkar vthi Siälenne,
Anden, som Troon thet menar,
Thet är för henne een saligh Flodh,
Som heelar Kranckheter alla,
Then färgat är medh Christi Blodh,
Som smakade Dödzens Galla,
Honom skee Prijs och Ähra.

 Utan prestationer

NÄR VI UMGÅS MED HERREN, får vi ta del av en så fin gemenskap, en liten stund med Jesus kan förändra mycket. Vi får komma som vi är. Ibland kan man kanske tänka; bara jag får justerat en sak i mitt liv så blir jag nöjd. Men ambitionerna verkar aldrig ta slut. Man hittar hela tiden nya saker i livet man önskar få en ändring på. Men när vi umgås med Jesus, då får vi umgås med Herren som inte kräver några prestationer. I Hans närvaro får också de allra oroligaste tankarna vila. Uttrycket att tankarna slår sig till ro är ganska träffande. En balans i tankvärlden är något som Herren kan ge oss som gåva.

Vi människor präglas ständigt av yttre stimuli. Men när tankarna är förankrade i Jesu nådefulla famn, då är också själva existensen mera uthärdlig. Vi får tänka såhär: Gud har skapat oss människor till världen,

livet är en så fin gåva och vi människor får vara en del av det mästerverk som Guds skapelse innebär. Därför får vi tacka Gud för varje dag Han ger oss. Också mitt i svåra tider och i frestelser så finns vår Herre där. När vi ber till Honom så skingras skuggorna. Vi får ständigt uppleva vår Herre som närvarande i våra liv. Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men sen i himlen kommer vi att se Honom öga mot öga.

Inför vår himmelske Far behöver vi inte prestera, utan istället som ett litet barn till sina föräldrar, leva i tillit och i förtröstan. Den tilliten innebär att vi vet att Gud tar hand om oss, oberoende av omständigheter. Därför får vi se oss själva som aldrig ensamma eller bortstötta, alltid lika mycket älskade och omgiven av en trofast Fader. +

Magnus Enlund

Kamratstödgrupp för par som längtar efter barn

En kamratstödgrupp för par som längtar efter barn startar upp i LFF:s utrymmen på Jakobsgratan 41A inkommande torsdag 20.11 kl 18.00.

Syftet är att enligt egna resurser dela tankar, känslor och erfarenheter i en trygg gemenskap.

Diana och Kaj Hagman samt Sophia och Sören Södö medverkar.

Man får gärna göra en intresseanmälan till ann-christin.snellman@lff.fi, men man kan också komma oanmäld.

Ann-Christin Snellman,
familjearbetare

Tidningens gratisår till brudpar även i Sverige och Norge

LFF:s styrelse har vid sitt senaste möte beslutit att erbjuda alla par som gifter sig ett års gratis prenumeration på *Sions Missionstidning*.

Detta erbjudande har funnits många år i Finland, och efter en påstöt från Sverige så beslöts att erbjuda detsamma till trossyskonen i Sverige och Norge. Efter gratisåret fortsätter fortsätter tidningen att komma i form av en normal, avgiftsbelagd prenumeration.

Någon som gifter sig och vill ha *Sions Missionstidning* ett år gratis kan meddela sitt namn och adress till redaktör Vesa Pöyhtäri (vesa.poyhtari@lff.fi).

Prenumerationer

PRISER

Finland

Prenumeration: 45 euro

Gåvoprenumeration: 25 euro

Sverige

Prenumeration: 48 euro

Gåvoprenumeration: 28 euro

Obs! Betalningarna i euro.

Norge

Prenumeration: 48 euro

Gåvoprenumeration: 28 euro

Obs! Betalningarna i euro.

Övriga

Prenumeration: 48 euro + frakt

Obs! Betalningarna i euro.

Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.

LFF erbjuder tidningen gratis under ett år till nygifta par.

PRENUMERATIONER I FINLAND

Adresskorrigeringar/register

+358 44 977 5374 (genom textmeddelande)

• elin.nyfelt@lff.fi

Obs! Flyttningsanmälan till Magistraten gäller enbart officiella instanser, inte tidningsprenumerationer.

PRENUMERATIONER I SVERIGE

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,

95334 Haparanda

+46 70 242 2766 • hans.rahkola@gmail.com

PRENUMERATIONER I NORGE

Sara Olsen, Borrasveien 17, 9517 Alta

+47 91165805

FAKTURERING

Antero Heikkilä

+358 500 260 539 • antero.heikkila@multi.fi

TALTIDNING

Sions Missionstidning finns även som taltidning på CD. Prenumerationspriset är detsamma som för papperstidningen. Kontaktperson för taltidningen är Vesa Pöyhtäri:

+358 44 217 5410 • vesa.poyhtari@lff.fi

Församlingen på rekreationsresa till norra Albanien. Efter lunchen blev det också andlig mat, som bjöds av pastor Toni Heikkilä.

Beslut om missionen i Albanien

LFF:S STYRELSE HAR vid sitt möte i november öppnat möjligheten att sända en ny missionärsfamilj till Albanien. Framtidsplanen är att så länge det finns behov av LFF:s stöd för den Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Albanien, ska det finnas två missionärspär samtidigt i landet. Idag arbetar Toni och Emilia där, och nu söker vi ytterligare ett missionärspär.

Behovet av fler missionärer grundar sig på kyrkans storlek. En liten kyrka kan ännu inte stå på egna ben och vara ett stöd för våra nuvarande missionärer. Arbetsbördan är för stor för endast ett missionärspär, och både tidsmässigt och den andliga pressen blir för krävande.

Det största behovet finns inom evangelisationsarbetet samt i att dela predikoturer med Toni. Även utveckling och utbredning av barnarbetet, diakoniarbetet samt arbetet bland kvinnor behöver nya händer.

Om du är intresserad av att veta mer om behovet och vad missionsarbetet i Albanien innebär, kan du kontakta missionsledare Vesa Pöyhtäri. Även Toni och Emilia kan berätta om arbetets vardag och livet som barnfamilj i landet.

Vi önskar att alla Missionstidningens läsare bär detta i bön inför Herren, att Han ska sända nya tjänare till Albanien kyrka. +

Vesa Pöyhtäri, LFF:s missionsledare